

Koulun arki luo levottomuutta

Kouluissa pidetään uuden opetussuunnitelman mukaisia ilmiö- ja teemaviikkoja, opetetaan digitaatioita, vedetään erilaisia oppilaita osallistavia ohjelmia, laaditaan erilaisia itsearviointikaavakkeita ja välillä yritetään ehkä opettaakin. Samaan aikaan oppilaat ovat levottomia. Itsesäätely ja oman toiminnanohjauksen taidot ovat vähissä. Arki on osalle oppilaista vaikeasti hallittavaa ja kaoottista.

En väitä, etteivätkö uuden opetussuunnitelman mukaiset tavoitteet olisi hyviä, mutta ne vaativat toteutuakseen myös oppilaalta paljon. Oppilaan tu-

lee osata etsiä, käsitellä ja tuottaa tietoa, olla itseohjautuva ja kyetä toimimaan itsenäisesti. Osa oppilaista kykenee tähän, siis ne, jotka pärjäävät jo muutenkin parhaiten.

Miten käy niiden, jotka tarvitsevat oppiakseen enemmän aikuisen apua ja tukea? Väitän, että yhä suurempi osa oppilaisista on putoamassa kyydistä. Kulu oppilaiden välillä kasvaa ja eriarvoisuus lisääntyy. Huoli niin putoavista kuin pärjäävistäkin oppilaista on suuri. Putoavat tarvitsevat tukea oppiakseen, mutta niin tarvitsevat myös pärjäävät saadakseen itselleen uusia haasteita. Koska

vanhemmat havahtuvat tähän?

Emme tarvitse erityisasiantuntijoita tai tutkijoita sanomaan, ettei näin voi jatkua.

Kuka uskaltaa viheltää pelin poikki? Kuka uskaltaa sanoa, että oppilaat tarvitsevat ennen kaikkea läsnä olevan, vuorovaiikutukseen sitoutuvan opettajan ja rauhallisen, strukturoidun koulupäivän? Uuden oppiminen on mahdollista vain, kun oppilas kokee olevansa turvassa: hänestä pidetään huolta, häntä opastetaan ja autetaan oppimaan omassa rauhassa.

Sari Kumin
varhaiskasvatuksen
erityisopettaja, Helsinki